

Arrest

nr. 62 634 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2010 werd ingediend door :

(D.D.) (...)

nationaliteit: Algerije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name zijn "acte de naissance" en een "certificat de residence" kunnen niet aanvaard worden. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Betrokkene legt in zijn aanvraag ook een getuigschrift van verblijf d.d. 05.08.2008 voor. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat een "certificat de residence" niet kan aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Tenslotte haalt de advocaat van betrokkene nog aan dat een paspoort werd aangevraagd bij de Algerijnse Ambassade en dat dit onmiddellijk na ontvangst zal worden toegevoegd. Hiervan wordt echter geen bewijs geleverd door betrokkene, daarenboven moet het identiteitsstuk (zoals bedoeld in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b)) bij de aanvraag worden gevoegd of moet het uiterlijk op het moment van de behandeling van de aanvraag in het administratief dossier toegevoegd zijn. Tot op heden werd geen paspoort aan het administratieve dossier toegevoegd en is de aanvraag dus noch voorzien van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15.12.1980).

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.10.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft het bevel dat hem op 15 oktober 2008 werd gegeven niet aangevochten. Derhalve is er sprake van een herhaald bevel en heeft verzoeker geen belang bij het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing bestaat uit twee delen: een weigeringsbeslissing en het bevel. Deze twee delen moeten beschouwd worden als één geheel. Aangezien het bevel niet als een afzonderlijke beslissing kan worden gelezen, dient de exceptie te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwenning van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet: De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire motivering en evenmin werden de uit het langdurig verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van zijn sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek onderworpen; deze werden op een al even summiere als gestandaardiseerde wijze weggewuifd in de zin van dat dit allemaal mooie en lovenswaardige initiatieven zijn doch onvoldoende. Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen. In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie volstrekt in de illegaliteit dient verder te leven in het Rijk. Het argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E VR M. Dat begrip privéleven dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Ver.Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanem 1/Frankrijk). Gelet op deze hogervermelde onvervreembare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2 lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land... Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De ingeroepen onontvankelijkheidsgrond onvoldoende bewijs van identiteit — is van een lagere rechtsorde dan de hogervernoemde mensenrechten zodat die rechtsgrond de schending van die internationaalrechtelijke regels niet vermag te verschonen. Daarenboven getuigt het louter van het zoeken naar spijkers op laag water; temeer omdat zowel de geboorteakte als het burgerschapsattest uitgaande van de Algerijnse overheid werd bijgebracht. De identiteit was derhalve wél degelijk perfect controleerbaar. DVZ had tenandere één en ander kunnen laten onderzoeken/navragen bij de Algerijnse ambassade (ten bewijze legt verzoeker nog een bijkomend attest voor var het Algerijnse consulaat-generaal dat zijn volledige identiteit daarstelt) — zij heeft verkozen dit niet te doen en heeft om die. reden de op haar rustende onderzoekstaak niet .naai. behoren vervuld. Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids –en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

2.2. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is. De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Er wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is (behoudens de uitdrukkelijke voorziene uitzonderingen, waaronder de situatie van een vreemdeling die aantoon dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven): de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient immers vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee

gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Verzoeker betwist niet dat hij geen identiteitsdocument noch een geldige motivering voor het ontbreken ervan heeft bijgebracht, doch meent te kunnen aanvoeren dat zijn identiteit wel degelijk perfect controleerbaar was. alsmede dat 'DVZ één en ander had kunnen laten onderzoeken/navragen bij de Algerijnse ambassade', en voegt hij een nieuw stuk toe.

Verzoeker kan bij zijn verzoekschrift tot nietigverklaring niet dienstig bijkomende stukken bijbrengen, die hij niet heeft overgemaakt aan de gemachtigde en waarvan deze laatste geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een beslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Wat de door verzoeker bij zijn aanvraag bij gebrachte documenten betreft, heeft de gemachtigde het volgende geoordeeld:

"De door betrokkene voorgelegde stukken met name zijn "acte de naissance" en een "certificat de residence" kunnen niet aanvaard worden. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Betrokkene legt in zijn aanvraag ook een getuigschrift van verblijf d.d. 05.08.2008 voor. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat een "certificat de residence" niet kan aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."

Tenslotte haalt de advocaat van betrokkene nog aan dat een paspoort werd aangevraagd bij de Algerijnse Ambassade en dat dit onmiddellijk na ontvangst zal worden toegevoegd. Hiervan wordt echter geen bewijs geleverd door betrokkene, daarenboven moet het identiteitsstuk (zoals bedoeld in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b)) bij de aanvraag worden gevoegd of moet het uiterlijk op het moment van de behandeling van de aanvraag in het administratief dossier toegevoegd zijn. Tot op heden werd geen paspoort aan het administratieve dossier toegevoegd en is de aanvraag dus noch voorzien van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het komt de aanvrager toe om ofwel een identiteitsdocument over te leggen bij zijn aanvraag ofwel om aan te tonen dat het onmogelijk is om het vereiste document te verwerven. Hieruit volgt dat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn betoog dat de verwerende partij "één en ander had kunnen laten onderzoeken/navragen bij de Algerijnse ambassade".

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen of dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, . 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Verzoeker komt in zijn betoog over artikel 8 EVRM dan een theoretische uiteenzetting en "dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren." Verzoeker laat echter na aan te geven waaruit zijn privé- en/of familie- en gezinsleven of

zij sociale contacten bestaan in de zin van het EVRM. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel in ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC